

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávnenej: **S. R. - K. R. P. Z. v B., Š.**, IČO: X., proti povinnému: **R. K.**, nar. X., bytom M., **o vymoženie 33,19 eur s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 37Er 7476/2006, o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky, proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava IV z 13. januára 2010, č. k. 37Er 7476/2006-10 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave z 31. augusta 2011, č. k. 18CoE 554/2010-18, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora Slovenskej republiky **o d m i e t a**.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Bratislava IV na základe žiadosti súdneho exekútora vydal 28. 11. 2006 pod č. k. 37Er 7476/2006-6 poverenie na vymoženie sumy 1 000,-- Sk (33,19 eur) a trovy exekúcie, pričom vykonaním exekúcie poveril súdneho exekútora Bc. V. U.. Súdny exekútor prípisom z 31. 12. 2007 podal na Okresný súd Bratislava IV podnet na zastavenie exekúcie z dôvodu preklúzie.

Okresný súd Bratislava IV uznesením z 13. 01. 2010 č. k. 37Er 7476/2006-10 zastavil exekúciu podľa § 57 ods. 1 písm. f/ zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len Exekučný poriadok) a zároveň oprávnenej uložil povinnosť zaplatiť súdnemu exekútorovi trovy exekúcie vo výške 48,89 eur do troch dní od právoplatnosti tohto uznesenia. Zastavenie exekúcie odôvodnil uplynutím trojročnej lehoty v zmysle § 88 ods. 1 zákona č. 372/1992 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov. Zároveň uložil

oprávnenej povinnosť zaplatiť súdnemu exekútorovi trovy exekúcie v zmysle § 203 ods. 1 Exekučného poriadku, s poukazom na §§ 14, 15, 22 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 288/1995 Z. z. o odmenách a náhradách súdnych exekútorov.

Proti tomuto uzneseniu okresného súdu v časti o trovách exekúcie podala odvolanie oprávnená, o ktorom Krajský súd v Bratislave ako odvolací súd rozhodol tak, že ho uznesením z 31. 08. 2011 sp. zn. 18CoE 554/2010 ako vecne správne potvrdil. V odôvodnení uznesenia uviedol, že k zastaveniu exekúcie došlo pre preklúziu práva, ku ktorej nedošlo zavinením povinného. Súd prvého stupňa preto rozhodol správne, ak oprávnenej uložil povinnosť nahradiť trovy súdneho exekútora.

Proti uzneseniu súdu prvého stupňa, ako aj proti uzneseniu odvolacieho súdu v časti výroku o trovách exekúcie podal generálny prokurátor Slovenskej republiky (ďalej len generálny prokurátor) na podnet oprávnenej v zákonom stanovenej lehote mimoriadne dovolanie podľa § 243e ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O. s. p.) v spojení s § 243f ods. 1 písm. c/ O. s. p., majúc za to, že súdy vec nesprávne právne posúdili. Navrhol, aby dovolací súd rozsudky súdov oboch stupňov zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Uviedol, že návrh na vykonanie exekúcie oprávnená osoba podala včas (pred uplynutím trojročnej prekluzívnej lehoty), preto neprichádza do úvahy jej procesné zavinenie na zastavení exekúcie z dôvodu straty účinnosti exekučného titulu v dôsledku uplynutia prekluzívnej lehoty, určenej na jej vykonanie. Oprávnená nemohla postup súdu, ani súdneho exekútora ovplyvniť. Exekučný titul nadobudol vykonateľnosť dňa 22. 09. 2003, pričom súd udelil poverenie na výkon exekúcie súdnemu exekútorovi až dňa 28. 11. 2006, teda po uplynutí trojročnej prekluzívnej lehoty. Oprávnenej nemožno uložiť povinnosť nahradiť trovy exekúcie súdnemu exekútorovi len preto, že podal návrh na vykonanie exekúcie. Procesné zavinenie oprávneného nemožno bez ďalšieho založiť iba na jeho dispozičnom úkone – podaní návrhu na vykonanie exekúcie. Riziko neúspechu exekúcie musí znášať súdny exekútor v prípade, ak povinnosť nahradiť trovy exekúcie nemožno uložiť povinnému, ani oprávnenému.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd rozhodujúci o mimoriadnom dovolaní (§ 10a ods. 3 O. s. p.) po zistení, že tento opravný prostriedok podal generálny prokurátor Slovenskej republiky (§ 243g O. s. p.) na základe podnetu oprávnenej (§ 243e ods. 1 a 2 O. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243i ods. 2 O. s. p. v spojení s § 243a ods. 3 O. s. p.), preskúmal napadnuté uznesenie a dospel k záveru, že mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora nie je prípustné.

Súd konajúci o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora musí v každej veci posúdiť, či zákonom ustanovené podmienky na jeho podanie boli splnené. Pritom je aj viazaný dôvodmi uvedenými v mimoriadnom dovolaní.

Ustanovenie § 243e ods. 1 O. s. p. vymedzuje (nad rámec podmienok konania v prvom stupni, odvolacieho konania a tiež konaní o mimoriadnych opravných prostriedkoch podávaných účastníkmi konania) ďalšie tri podmienky konania, splnenie ktorých zákon vyžaduje práve v konaní o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora. Prvou z týchto podmienok je okolnosť porušenia zákona právoplatným rozhodnutím súdu, druhou, požiadavka na ochranu práv a zákonom chránených záujmov fyzických osôb, právnických osôb alebo štátu a treťou, nemožnosť dosiahnutia ochrany inými právnymi prostriedkami. Pretože všetky uvedené podmienky konania o mimoriadnom dovolaní musia byť splnené súčasne, nedostatok ktorejkoľvek z nich bráni vecnému prejednaniu mimoriadneho dovolania.

Mimoriadne dovolanie ako opravný prostriedok smeruje proti právoplatnému rozhodnutiu súdu. Uznesenie, ktoré sa doručuje účastníkom konania (§ 168 ods. 2 O. s. p.; § 58 ods. 3 Exekučného poriadku), je právoplatné márnym uplynutím lehoty na podanie odvolania a v prípade, že odvolanie nie je prípustné, dorúčením uznesenia. Riadne doručenie uznesenia účastníkovi konania je základnou podmienkou pre to, aby mohlo nadobudnúť právoplatnosť.

Zo súdneho spisu v predmetnej veci, Najvyšší súd Slovenskej republiky zistil, že nedošlo k riadnemu doručeniu napadnutého uznesenia povinnému.

Podľa § 47 ods. 1 O. s. p., do vlastných rúk treba doručiť písomnosti, pri ktorých tak ustanovuje zákon, a iné písomnosti, ak to nariadi súd.

Podľa § 47 ods. 2 O. s. p., ak nebol adresát písomnosti, ktorá sa má doručiť do vlastných rúk, zastihnutý, hoci sa v mieste doručenia zdržuje, doručovateľ ho vhodným spôsobom upovedomí, že mu zásielku príde doručiť znovu v deň a hodinu uvedenú v oznámení. Ak zostane i nový pokus o doručenie bezvýsledným, uloží doručovateľ písomnosť na pošte alebo na orgáne obce a adresáta o tom vhodným spôsobom upovedomí. Ak si adresát zásielku počas jej uloženia nevyzdvihne, považuje sa deň, keď bola zásielka vrátená súdu, za deň doručenia, i keď sa adresát o tom nedozvedel.

Zákonná konštrukcia umožňujúca náhradné doručenie v zmysle citovaného ustanovenia § 47 ods. 2 O. s. p. vychádza z toho, že adresát sa v dobe doručenia skutočne zdržuje v mieste doručenia. Aj keď tento pojem nie je výslovne definovaný, zjavne sa jedná o miesto, kde by adresát mohol byť v rozhodnej dobe doručovateľom zastihnutý, a to buď priamo, alebo aspoň prostredníctvom upovedomenia o uložení zásielky, ak bolo urobené vhodným spôsobom.

Dovolací súd zistil, že súd prvého stupňa doručoval rozhodnutie odvolacieho súdu povinnému na adresu Š., ktorá mu bola známa zo spisu. Zásielka sa vrátila súdu dňa 04. 11. 2011 ako neprevzatá v odbernej lehote. Súd prvého stupňa preto postupoval v zmysle § 47 ods. 2 O. s. p. a uplatnil fikciu doručenia. Ďalej dovolací súd zistil, že prípisom zo dňa 24. 10. 2011, doručeným súdu prvého stupňa dňa 26. 10. 2011, žiadala oprávnená o vyznačenie doložky právoplatnosti, pričom pri špecifikácii povinného uviedla adresu: R. K., narodený dňa X., trvale bytom M. , (predchádzajúci trvalý pobyt Š.).

Z uvedeného je zrejmé, že doručenie súdnej zásielky (rozhodnutia odvolacieho súdu) povinnému na adresu Š., nemohlo mať následky tzv. fikcie doručenia v zmysle § 47 ods. 2 O. s. p., nakoľko nebola splnená podmienka, že adresát sa v mieste doručenia skutočne zdržuje.

Súd prvého stupňa mal vedomosť o novom trvalom bydlisku povinného a mal predpokladať, že sa už bude nachádzať na novej adrese, kam mal aj písomnosť, určenú do vlastných rúk, doručovať.

Len uznesenie riadne doručené do vlastných rúk účastníkovi konania (§ 47 ods. 1 O. s. p.), respektíve jeho zástupcovi s plnou mocou pre celé konanie, môže nadobudnúť právoplatnosť (§ 158 ods. 2 a § 159 ods. 2 O. s. p.). Pre riadne doručenie uznesenia určeného do vlastných rúk sa vyžaduje, aby bolo adresované účastníkovi konania a doručované na adresu jeho bydliska, t. j. miesta, kde sa trvalo alebo pravidelne zdržiava v takom rozsahu, že môže zásielku prevziať buď pri prvom alebo opakovanom pokuse o doručenie, prípadne bude mať reálnu možnosť zásielku vyzdvihnúť počas doby jej uloženia na pošte.

Keďže v prejednávanvej veci nedošlo k riadnemu doručeniu zásielky, nie je teda naplnená materiálna podmienka právoplatnosti napadnutého rozhodnutia.

Existencia právoplatného rozhodnutia je jednou z požiadaviek pre prípustnosť mimoriadneho dovolania (§ 243e ods. 1 O. s. p.) a dovolací súd je nielen oprávnený, ale povinný skúmať, či boli splnené všetky zákonné podmienky.

V konaní o mimoriadnom dovolaní platia primerane ustanovenia o konaní na dovolacom súde (§ 242 až § 243d), ak tento zákon nestanovuje niečo iné (§ 243i ods. 2 O. s. p.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora Slovenskej republiky ako neprípustné podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. v spojení s § 243b ods. 4, 5 O. s. p. odmietol.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 12. 05. 2011).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je opravný prostriedok prípustný.

V Bratislave 31. októbra 2012

JUDr. Alena Priecelová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Hana Segečová